

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Ministerie van Economische Zaken hem, op basis van informatie van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, in 2001 heeft toegezegd dat hem, ten behoeve van zijn gezamenlijke verblijf met zijn partner in de Verenigde Staten, een zogenaamd A-2 visum (met mogelijkheid tot het verkrijgen van een werkvergunning) zou worden verstrekt, maar dat die informatie foutief is gebleken.

Verzoeker klaagt er tevens over dat de Ministeries van Economische Zaken en Buitenlandse Zaken zich vervolgens niet voldoende hebben ingespannen om verbetering te brengen in zijn arbeidssituatie tijdens zijn verblijf in de Verenigde Staten.

Beoordeling Bevindingen

1. Verzoeker, de heer X., is de partner van de heer Y., die in de periode van 2002 tot 2007 voor het Ministerie van Economische Zaken (het Nederlands Foreign Investment Agency, hierna: NFIA) werkzaamheden verrichtte in Chicago en New York, Verenigde Staten (VS).

2. Aangezien de VS het ongehuwde partnerschap niet gelijk stelt met het huwelijk, kon verzoeker, om langdurig rechtmatig verblijf in de VS te hebben, slechts in aanmerking komen voor een zogenaamd A-3 visum, een visum voor huishoudelijk personeel van diplomaten. Met dit visum kan men niet solliciteren of werk verrichten in de VS.

Aanvankelijk had het Ministerie van Economische Zaken aan verzoeker meegedeeld dat het wel mogelijk zou zijn om een zogenaamd A-2 visum verstrekt te krijgen, een verblijfsvisum voor gezinsleden van diplomatieke ambtenaren, waarmee ook een werkvergunning in de VS kan worden aangevraagd. Toen bleek dat dit niet mogelijk was, gelet op het door de VS gemaakte onderscheid tussen ongehuwd en gehuwd partnerschap, heeft het Ministerie van Economische Zaken dit op 1 februari 2002 aan hen meegedeeld.

Uit een intern e-mailbericht van 1 februari 2002, afkomstig van een (voormalig) personeelsfunctionaris van het Ministerie van Economische Zaken, blijkt het volgende:

"Zojust gesproken met (Y.; Nationale ombudsman) Hem aangegeven dat zijn partner een dienstpaspoort krijgt en als lid van de huishoudelijke staf van (Y.) een visum. Ook aangegeven dat als de partner van (Y.) in de VS wil werken dit uitsluitend kan wanneer het bedrijf waarvoor hij dat gaat doen een werkvergunning voor hem aanvraagt en krijgt. Tevens aangegeven dat - gezien de bijzondere situatie van (Y.) - hij de stukken voor de aanvraag van de visa naar mij stuurt en niet naar het reisbureau."

Verzoekers partner stelt zich dit gesprek niet te herinneren. Wel stelt hij in een brief van 4 december 2002 dat het hem en verzoeker begin 2002 duidelijk werd dat verzoeker in de

VS geen werkvergunning zou krijgen.

Verzoekers zijn in juli 2002 vertrokken naar de VS. Zij hadden contact gezocht met een immigratieadvocaat in de VS om de mogelijkheden voor werk en verblijf van verzoeker te bekijken.

Op 4 september 2002 kreeg verzoeker een A-3 visum.

3. Verzoeker kon in de VS niet zonder werkvergunning solliciteren of een betrekking aanvaarden.

Van januari tot en met oktober 2004 heeft hij voor het consulaat-generaal te Chicago werkzaamheden verricht op basis van een zogenaamde "gentlemans agreement", dus niet op basis van een reguliere arbeidsovereenkomst.

Het Ministerie van Economische Zaken heeft verzoeker van maart 2005 tot april 2007 werkzaamheden laten verrichten op een lokaalcontractbasis bij het NFIA. Op basis hiervan kreeg verzoeker voor die periode een A-2 visum.

4. Verzoeker voelde zich bij het vinden van een betrekking in de VS tegengewerkt door zowel het Ministerie van Economische Zaken als het Ministerie van Buitenlandse Zaken, mede vanwege zijn sexuele geaardheid. Hij vond dat die overheidsinstanties voor hem een werkvergunning dienden te regelen en dat zij daarin te kort waren geschoten.

5. Zo werd hij in 2003 afgewezen voor een functie bij het NFIA, het agentschap waar ook zijn partner werkzaam voor was. Dit was omdat het integriteitsbeleid van het Ministerie van Economische Zaken voorschrijft dat twee partners niet in een hiërarchische verhouding tot elkaar op de werkvloer mogen staan.

6. In 2006 is hij voor een andere functie bij het Nederlandse consulaat-generaal te New York afgewezen. Hij zou niet de meest geschikte kandidaat zijn, hetgeen verzoeker betwist.

7. Daarnaast vond verzoeker dat er bij het NFIA een machocultuur heerst. Er zou op discriminerende wijze worden gepraat over homoseksuelen. Ook was verzoeker van mening dat hij, mede vanwege zijn sexuele gerichtheid, geen normale of ambtelijke aanstelling kreeg van het Ministerie van Economische Zaken en Buitenlandse Zaken, maar dat die ministeries hem werk hebben laten verrichten op basis van een zogenaamde "gentlemans agreement", waarbij alle sociale premies voor rekening van verzoeker kwamen.

8. Verzoeker diende in de periode augustus - september 2007 een groot aantal klachten hierover in bij de betrokken ministeries. Het Ministerie van Economische Zaken heeft de klacht van verzoeker behandeld en beoordeeld, nadat de klachtencommissie ongewenste

omgangsvormen van dat ministerie verzoeker in november 2006 had gehoord en advies aan de secretaris-generaal had uitgebracht. De klachtencommissie adviseerde de klachten ongegrond te verklaren. Het ging dan om verzoekers klacht dat:

er te weinig was gedaan voor verzoeker vanwege zijn sexuele geaardheid;

hij geen eerlijke kans had gehad bij zijn sollicitatie bij de NFIA Chicago;

hij last ondervond van de heersende negatieve machosfeer binnen NFIA.

9. Op 29 januari 2008 verklaarde de staatssecretaris van Economische Zaken de klacht van verzoeker ongegrond, het advies van de klachtencommissie overnemend. Ook verzoekers overige klachten verklaarde de staatssecretaris ongegrond, te weten:

Het door het ministerie misbruik maken van verzoekers positie door hem, terwijl hij geen werkvergunning had, zonder contract in dienst te nemen en uit te betalen en gewerkte uren niet volledig uit te betalen;

Het niet nakomen van de belofte om, na afloop van verzoekers contract op 1 april 2007, een "oplossing" voor hem te bewerkstelligen, hetzij door een VS-werkvergunning te "regelen" hetzij door voor hem een functie te creëren als area director Canada;

Het niet juist afwikkelen van zijn arbeidscontract, door het niet geheel honoreren van declaraties.

10. Hierna diende verzoekster klachten in bij de Commissie Gelijke Behandeling (CGB) en de Nationale ombudsman.

11. Op 23 december 2008 gaf de CGB haar oordeel over de klachten van verzoeker. De CGB oordeelde dat niet is gebleken dat door de Ministeries van Economische Zaken en Buitenlandse Zaken onderscheid is gemaakt op grond van sexuele gerichtheid bij:

de afwijzing van verzoekers sollicitatie naar de functie van assistant area director bij het NFIA in 2003;

het met verzoeker geen arbeidsovereenkomst maar een overeenkomst van opdracht aangaan over de periode van 1 maart 2005 tot 1 april 2007;

de bejegening van verzoeker op de werkvloer;

de afwijzing van verzoekers sollicitatie naar een functie bij het consulaat-generaal te New York;

het met verzoeker geen arbeidsovereenkomst maar een gentlemen's agreement aangaan over de periode januari - oktober 2004.

12. Ook achtte de CGB de wijze van klachtbehandeling door het Ministerie van Economische Zaken en de klachtencommissie van dat ministerie deugdelijk en voldoende aan alle daaraan te stellen eisen van transparantie, voortvarendheid, hoor en wederhoor.

13. De CGB achtte zich niet bevoegd om te oordelen over verzoekers klachten dat de betrokken ministeries zich onvoldoende hadden ingespannen om een A2-visum voor hem te regelen danwel om de gevolgen van de onjuiste toezegging omtrent dat visum van verzoeker te compenseren.

14. Op 13 maart 2009 verklaarde de minister van Buitenlandse Zaken verzoekers klacht, voor zover die betrekking had op gedragingen van dat ministerie, ongegrond.

Het ging om verzoekers klachten dat:

het ministerie zich onvoldoende had ingespannen om een visum voor verzoeker te verkrijgen op basis waarvan hij in de VS ook werk kon verrichten, en dat verzoekers handtekening op de uiteindelijke visumaanvraag was vervalst;

er aan verzoeker geen reguliere arbeidsovereenkomst is aangeboden voor zijn werkzaamheden bij het consulaat-generaal te Chicago in de periode van januari tot oktober 2004;

verzoekers sollicitatieprocedure voor de functie van "beleidsmedewerker (lokaal) VN-procurement" bij het consulaat-generaal te New York niet goed was verlopen.

15. Op 12 juni 2009 stelde de Nationale ombudsman onderzoek in naar verzoekers klacht zoals hierboven beschreven. Daarbij liet hij tevens weten dat de klachten ten aanzien van het onderscheid maken op grond van seksuele gerichtheid bij de sollicitatieprocedures in 2003 en 2006 en bij de wijze waarop de Ministeries van Economische en Buitenlandse Zaken hem in 2004 en de periode van 2005 - 2007 werkzaamheden heeft laten verrichten niet in onderzoek worden genomen daar de Commissie Gelijke Behandeling daar al over heeft geoordeeld, hetgeen ook geldt voor verzoekers klacht over discriminatoire bejegening.

16. De ministers van Economische Zaken en van Buitenlandse Zaken hebben als hun zienswijze kenbaar gemaakt, dat de aanvankelijke mededeling aan de heer Y. van 3 december 2001 inderdaad onjuist was, dat het ministerie dat betreurde en dat deze fout zo snel mogelijk - op 1 februari 2002 - is hersteld. Daarbij meende de minister van Economische Zaken er redelijkerwijs van uit te mogen gaan, dat hij op die manier voorkomen had, dat bij de heren Y. en X. nog ongerechtvaardigde verwachtingen konden bestaan op het moment dat de heer Y. bij het NFIA in dienst trad - op 1 april 2002 - en - op 28 juli 2002 - werd uitgezonden naar de V.S.

Beide ministers hebben voorts naar voren gebracht dat betrokkenen wisten, dat het een algemeen beleidsuitgangspunt bij het uitzenden van medewerkers is, dat het al dan niet werken van partners van uitgezonden ambtenaren principieel de verantwoordelijkheid van de ambtenaar en zijn partner is en niet die van de werkgever van de ambtenaar.

De Nederlandse regering is ook niet verantwoordelijk voor (de gevolgen van) het beleid van de overheid van de VS. De ministeries hebben zich méér dan voldoende ingespannen ten behoeve van de heer X., ondanks het feit dat daartoe voor de Nederlandse overheid geen juridische en ook geen morele verplichting bestond. De ministers van beide departementen zeggen daarbij heel ver te zijn gegaan in hun tegemoetkomingen aan de heer X.; in sommige gevallen zelfs met opzijzetting van interne regels en beleidslijnen.

Beoordeling

I. Ten aanzien van de foutieve informatie over het A-2 visum

17. Overheidsinstanties dienen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie te voorzien. Dit impliceert dat door de overheid verstrekte informatie waarheidsgetrouw moet zijn.

18. Vast staat dat een personeelsfunctionaris, (destijds) werkzaam bij het Ministerie van Economische Zaken, in een memo van 3 december 2001 aan de partner van verzoeker had meegedeeld dat uit verkregen informatie, afkomstig van het reisbureau van het Ministerie van Economische Zaken en van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, de heer Y. en verzoeker bij plaatsing in de VS een A-2 visum zouden krijgen.

Vervolgens is onomstotelijk gebleken dat deze informatie foutief was.

Dat de personeelsfunctionaris verzoeker op 1 februari 2002 telefonisch op de hoogte had gesteld van de gemaakte fout doet hier niet aan af.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het verbetering brengen in zijn arbeidssituatie in de Verenigde Staten

19. Gerechtaardigde verwachtingen van burgers jegens een overheid behoren door die overheid te worden gehonoreerd.

20. Volgens verzoeker lag het op de weg van de Nederlandse overheid, in het bijzonder het Ministerie van Economische Zaken en Buitenlandse Zaken, om ervoor te zorgen dat hij in de Verenigde Staten een werkvergunning zou verkrijgen.

21. Allereerst stelt de Nationale ombudsman dat de overheid in het algemeen geen verplichting heeft om ervoor te zorgen dat haar onderdanen, die (tijdelijk) woonachtig zullen zijn in het buitenland, aldaar gegarandeerd een betaalde betrekking kunnen aanvaarden met de daarvoor naar nationaal recht benodigde vergunning.

22. Verzoeker voert aan dat er sprake was van omstandigheden waardoor hij gerechtvaardigd mocht verwachten dat de Nederlandse overheid een werkvergunning voor hem zou regelen.

23. Verzoeker doelt met name op de onjuiste toezegging van 3 december 2001, afkomstig van een personeelsfunctionaris van het Ministerie van Economische Zaken, dat aan hem een A-2 visum zou worden verstrekt.

Zijn partner zou de betrekking in de VS niet hebben aanvaard, als verzoeker aldaar niet zou kunnen werken.

24. Hiervoor oordeelde de Nationale ombudsman over het eerste klachtonderdeel dat het Ministerie van Economische Zaken niet behoorlijk heeft gehandeld door verzoeker onjuiste informatie omtrent het A-2 visum te verstrekken.

Voor beoordeling van dit tweede klachtonderdeel is van belang te weten wat het Ministerie van Economische Zaken, na onderkenning van de eigen fout, heeft gedaan om verzoeker tegemoet te komen.

25. De Nationale ombudsman constateert dat er sprake is van een situatie waarin het ministerie een fout heeft gemaakt, en dit er ongelukkigerwijze toe heeft geleid dat verzoeker voor het voldongen feit stond dat het hem beloofde visum geen doorgang kon vinden.

Het ministerie heeft verzoeker op de hoogte gesteld van de fout. Vervolgens heeft het ministerie op verschillende manieren, in overleg met verzoeker, geprobeerd om de gevolgen te verzachten, binnen de beperkingen die daarvoor bestonden.

26. De regelgeving in de VS voor verblijfs- en werkvergunningen is anders dan de regelgeving die daarvoor in Nederland geldt. De VS stellen het ongehuwde partnerschap niet gelijk met de huwelijkse staat en verzoeker kan op basis van zijn relatie met zijn partner daarom niet in aanmerking komen voor het beoogde A-2 visum. De Nederlandse overheid kan op de Amerikaanse regelgeving, waarop zij immers geen invloed heeft, geen uitzonderingen bedingen, ook in gevallen zoals die van verzoeker niet.

De bandbreedte waarbinnen voor verzoeker een verblijfs- danwel werkvergunning zou kunnen worden afgegeven, is zeer smal. Naast de Amerikaanse regelgeving geldt namelijk ook door de betrokken Nederlandse dienstonderdelen gevoerd integriteitsbeleid, op grond waarvan partners bijvoorbeeld niet in een hiërarchische relatie tot elkaar op de werkvloer

mogen staan. Deze beperkingen waren verzoeker genoeglijk bekend, althans hadden hem bekend moeten zijn na 1 februari 2002.

27. Uit de stukken komt naar voren dat zowel verzoeker en zijn partner als het ministerie er beiden belang bij hadden om de arbeidssituatie van verzoeker in de VS te legaliseren. Verzoeker en zijn partner vanwege het willen effectueren van hun familie- en gezinsleven, en het ministerie omdat zij verzoekers partner graag in dienst wilden houden, omdat zij zeer tevreden over hem waren.

28. Een vijftal momenten in de periode van 2002 tot 2006 illustreren de bemoeienis van het Ministerie van Economische Zaken (en ook van Buitenlandse Zaken) met de (arbeids)situatie van verzoeker in de VS.

*Eind 2002 ontstond er een vacature voor de functie van assistant area director binnen het NFIA. Het toenmalige hoofd van het NFIA in de VS stelde verzoeker in de gelegenheid op deze functie te solliciteren. Op basis van het integriteitsbeleid van het NFIA (er mogen geen twee partners binnen één vestiging werkzaam zijn) werd verzoeker begin 2003 door het hoger management echter afgewezen. Het was achteraf gezien geen realistisch voorstel om verzoeker in weerwil van het integriteitsbeleid te laten solliciteren op de functie. In ieder geval spreekt er welwillendheid uit van de zijde van het toenmalige hoofd van het NFIA om de arbeidssituatie van verzoeker op de rails te helpen.

*Om het verblijf van verzoeker te legaliseren, ondanks dat het ongehuwd partnerschap in de VS geen grond voor verblijf oplevert, is voor verzoeker een A-3 visum aangevraagd en verkregen. Het Ministerie van Economische Zaken zorgde voor die mogelijkheid om het verblijf van verzoeker toch te legaliseren. Verzoeker stelt dat het Ministerie van Economische Zaken op deze manier de Amerikaanse regelgeving ontduikt en dat zijn handtekening zou zijn vervalst. Uit de stukken komt niets naar voren op grond waarvan valt aan te nemen dat verzoekers handtekening zou zijn vervalst.

*Op basis van een zogenaamde "gentlemans agreement" (een mondelinge overeenkomst tot opdracht) heeft verzoeker vanaf eind januari 2004 tot oktober 2004 betaalde werkzaamheden verricht voor het consulaat-generaal. Het ging om het organiseren van een symposium. Verzoeker klaagt erover dat hij "zwart" werd uitbetaald, waardoor hij zich uitgebuit voelde. Beide partijen zijn akkoord gegaan met deze arbeidsrechtelijke variant. Verzoeker kon en diende zich ervan bewust te zijn wat eventuele gevolgen zouden kunnen zijn, zoals het zelf moeten zorg dragen van afdracht van sociale lasten.

*Van maart 2005 tot april 2007 heeft het Ministerie van Economische Zaken verzoeker een contract aangeboden. Hij werd ingehuurd als "independent contractor" door het NFIA. Er was geen sprake van een vacature, formatieplaats en ambtelijke aanstelling, er werd als het ware een functie voor verzoeker gecreëerd. Op deze manier bestond er ook geen conflict met het door het NFIA gevoerde integriteitsbeleid. Verzoeker vond dat hij door het

ministerie werd uitgebuit, nu er sprake was van "zwart" uitbetalen.

Evenals bij het verrichten van werkzaamheden op basis van de eerdergenoemde "gentlemans agreement" geldt ook hier dat verzoeker zich van de gevolgen van het aangaan van een dergelijke overeenkomst bewust kon en diende te zijn.

*Eind 2006 bestond er bij het consulaat-generaal te New York een vacature voor de functie van "beleidsmedewerker (lokaal) VN-procurement". Deze werd door het consulaat-generaal ook aan verzoeker bekend gemaakt ondanks dat hij geen lokale (in het buitenland geplaatste) medewerker was van het Ministerie van Buitenlandse Zaken of de partner van een uitgezonden ambtenaar van dat ministerie. Verzoeker is op inhoudelijke gronden afgewezen. Hij klaagt erover dat hij onrechtmatig is behandeld daar hij aanvankelijk de enige sollicitant was voor de functie en ook had vernomen dat hij voor die functie geschikt was. Het is begrijpelijk dat verzoeker teleurgesteld was dat hij de beoogde functie niet kon betrekken. Er bestaat altijd de kans dat een sollicitant voor een vacature wordt afgewezen. Het Ministerie van Buitenlandse Zaken heeft gemotiveerd aangegeven waarom verzoeker niet in aanmerking kwam voor de functie. Dat verzoeker, ondanks dat hij formeel niet in de kring van beoogde sollicitanten kon vallen, toch in de gelegenheid werd gesteld om op de vacature te reageren, illustreert de welwillendheid van de betrokken overheidsinstanties om verzoeker aan een betrekking te helpen.

29. Alles overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat het de Ministeries van Economische Zaken en Buitenlandse Zaken zich welwillend hebben opgesteld tegenover verzoeker en zijn situatie in de VS. Dat de initiatieven van de ministeries verzoeker uiteindelijk niet hebben gebracht wat hij ervan verwachtte leidt niet tot de conclusie dat de overheid zich onvoldoende heeft ingespannen om verbetering te brengen in verzoekers arbeidssituatie.

Verzoeker is van mening dat de Nederlandse overheid een resultaatsverplichting had bij het faciliteren van zijn arbeidssituatie in de VS, teneinde zijn gezinsleven aldaar te kunnen effectueren, maar onder de gegeven omstandigheden was een dergelijke verwachting niet realistisch. Verzoeker koos er voor om naar de VS te vertrekken, in de wetenschap dat een A-2 visum niet aan hem kon worden afgegeven. Dat was zijn eigen (bewuste) keuze. Verzoekers verwachting van de te verrichten rol die de betrokken ministeries vervolgens zouden spelen, had niet verder kunnen gaan dan dat de ministeries daarbij een inspanningsverplichting hadden te verrichten. Van die inspanning is de Nationale ombudsman genoegzaam gebleken.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

Slotbeschouwing

Verzoeker, partner van een werknemer van het Ministerie van Economische Zaken, verlangde van dat ministerie een vergaande inspanning, namelijk dat het ministerie een werkvergunning en werk voor hem faciliteerde in de Verenigde Staten, waar zijn partner voor dat ministerie werkzaamheden zou verrichten. Dit verlangde hij in weerwil van geldende Amerikaanse regelgeving, die er niet in voorziet dat verzoeker in aanmerking kan komen voor een werkvergunning, aangezien de Verenigde Staten ongehuwde partners in dat opzicht niet gelijk stellen met gehuwde partners. Verzoeker vindt dat het ministerie niettemin de verplichting had om een werkvergunning voor hem te regelen, gelet op een door het ministerie eerder daartoe strekkende toezegging, achteraf gebaseerd op foutieve informatie. Ook het Ministerie van Buitenlandse Zaken had hiertoe volgens verzoeker een verplichting.

Het Ministerie van Economische Zaken is, na de fout te hebben erkend, vervolgens in zijn welwillendheid redelijk ver gegaan om verzoeker tegemoet te komen bij het faciliteren van zijn arbeidssituatie in de Verenigde Staten, (mede) ingegeven door het willen behouden van verzoekers partner als werknemer van dat ministerie. Verzoekers partner had aangegeven zijn dienstverband in de Verenigde Staten te heroverwegen als er voor zijn partner geen aanvaardbare oplossing zou komen, waardoor zij hun gezinsleven aldaar niet zouden kunnen uitoefenen.

Het lijkt erop dat die welwillende pogingen van het ministerie tot gevolg hadden dat verzoeker zich meer en meer veeleisend ging opstellen, waardoor de communicatie tussen hen steeds scherper werd. Doordat het ministerie in de ogen van verzoeker het gevraagde niet kon leveren (geen werkvergunning regelen; niet de schuld op zich willen nemen van de situatie waarin verzoeker zich bevond), ervoer verzoeker meer en meer oppositie. Hierdoor escaleerde de situatie.

In deze escalatie spelen de hoge verwachtingen van verzoeker en zijn opstelling die op die verwachtingen gebaseerd was een rol.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Ministerie van Economische Zaken en het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Den Haag, is gegrond ten aanzien van het verstrekken van foutieve informatie, wegens schending van het beginsel van actieve en adequate informatievertrekking.

De klacht ten aanzien van het brengen van verbetering in verzoekers arbeidssituatie is ongegrond.

Onderzoek

Op 3 maart 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer X. te A., met een klacht over een gedraging van het Ministerie van Economische Zaken en het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Den Haag.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Economische Zaken en de minister van Buitenlandse Zaken, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Economische Zaken en de minister van Buitenlandse Zaken verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van verzoeker en de ministeries van Economische Zaken en Buitenlandse Zaken gaven aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen en aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op:

Correspondentie met bijlagen in de periode van december 2001 tot en met eind 2007 tussen verzoeker, danwel zijn partner, en de betrokken overheidsinstanties;

Het advies van de klachtencommissie ongewenste omgangsvormen van het Ministerie van Economische Zaken van 28 januari 2008;

De klachtafdoening van de secretaris-generaal van dat ministerie van 29 januari 2008;

Het oordeel van de Commissie Gelijke Behandeling van 23 december 2008;

De klachtafdoening van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 13 maart 2009, en de bij die correspondentie behorende bijlagen.

Reacties op verslag van bevindingen van de Ministeries van Economische en Buitenlandse Zaken van 11 en 15 maart 2010

Reacties op verslag van bevindingen van verzoeker van 28 en 29 april 2010.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond